

Какъ често да — я потуша,
Да я сподавя, — виквахъ азъ
Отъ колкот' имахъ мощъ и гласъ; —
И знаехъ азъ, че нѣма кой
Да чуй, срѣдъ глухия усой,
Ни вопъли, ни отчаенъ викъ . . .
И падахъ на земята никъ,
Унесвѣсенъ и изнуренъ.

Могъщи джбове надъ менъ
Шумѣха излекомъ съ листа
И счуваше се пѣсенъта
На дивий косъ усамотенъ;
Тамъ нѣгдѣ ручей отстраненъ
Звънтеше смътно, кат' прѣзъ-сънъ,
Съ сребристий си омаенъ звънъ.
Азъ влупшвахъ се въ тозъ дивинъ хоръ,
И сѣкашъ че прѣдъ моя взоръ
Откриваше се други свѣтъ
Вълшебенъ, чуденъ: съ ясенъ гледъ
Тамъ виждахъ други небеса,
И дишахъ тамо другъ въздухъ.
Невидимий утѣшенъ духъ
Надъ мойта страждуца душа
Държеше своето крило, —
И ставахъ съ свѣтло азъ чело,
Забравилъ своето тегло,
Забравилъ и че съмъ сиракъ
Но скоро сѣпнувахъ се пакъ,